

Fundusze Europejskie
dla Rozwoju Społecznego

Rzeczpospolita
Polska

Dofinansowane przez
Unię Europejską

Projektowanie uniwersalnej kultury - dostępność w instytucjach kultury

Zadanie 1 Przedsięwzięcie szkoleniowe

Strategia wdrażania dostępności w oparciu o Model Dostępnej Kultury

Dokument służy wypracowaniu strategii wdrażania dostępności w instytucji kultury. Wskazuje najważniejsze zagadnienia i obszary, które muszą być wzięte pod uwagę w sytuacji tworzenia planu inicjowania i rozwijania dostępności w oparciu o Model Dostępnej Kultury.

Regulamin zadania 1 w projekcie „Projektowanie uniwersalnej kultury – dostępność w instytucjach kultury”, definiuje Strategię wdrożenia modelu dostępności jako – dokument opisujący sposób wdrożenia modelu dostępności, uwzględniający m.in. cele i harmonogram działań, dobór narzędzi niezbędnych do tworzenia oferty kulturalnej z partycypacyjnym udziałem grupy docelowej, opis zasad komunikacji z grupą docelową oraz interesariuszami działań IK, sposobu identyfikacji potrzeb i doboru środków ich zaspokajania, identyfikację ryzyk, sposoby weryfikacji sukcesu oraz niezbędne zasoby.

Tworzenie strategii ma być wynikiem ciągu szkoleń i sesji tutorskich oraz pracy nad autodiagnozą, które są zaproponowane każdej instytucji kultury włączonej w to działanie. Opracowywanie strategii jest pomyślane jako proces, w który należy zaangażować jak najwięcej pracowników i pracownic każdej instytucji. Punktem wyjścia do tworzenia strategii jest obecna, zidentyfikowana w całym spektrum działań projektowych sytuacja instytucji kultury. W oparciu o ten stan proponujemy stworzyć strategię w dwóch wymiarach – planu krótkoterminowego i długoterminowego. Spojrzenie na instytucję w tych dwóch wymiarach pozwoli, naszym zdaniem, najlepiej przygotować się do wdrażania zmian systematycznych, efektywnych i odpowiadających rzeczywistym możliwościom instytucji kultury. Pozwoli też odpowiedzieć na oczekiwania odbiorców ze szczególnymi potrzebami, zwłaszcza osób z niepełnosprawnością i osób starszych.

Dokument wskazuje elementy, które można wziąć pod uwagę przy budowaniu strategii wdrażania dostępności w oparciu o Model Dostępnej Kultury. Poszczególne punkty/obszary mogą zostać dowolnie rozszerzone według uznania instytucji kultury, uwspólnione z procedurami wewnętrznymi instytucji lub dostosowane do już istniejących dokumentów.

Stan obecny

Rodzaj instytucji kultury, zespół i podejmowane działania

Wypełniając ten punkt można skorzystać z opublikowanego na stronie [www instytucji](http://www.instytucji), a wymaganego przez Ustawę o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami, opisu działań podejmowanych przez IK. Limit słów: maksymalnie 500.

W tej części proszę uwzględnić zwłaszcza:

1. Nazwę, rodzaj instytucji kultury i założenia programowe.
2. Zespół, kompetencje pracowników i pracownic.
3. Działania będące w stałej ofercie instytucji oraz działania nietypowe, podjęte na przykład w ostatnim roku działalności.
4. Współpracę ze środowiskami, organizacjami i podmiotami lokalnymi, nie tylko związanymi z osobami z niepełnosprawnością i osobami starszymi.

Muzeum Zamoyskich w Kozłowie jest samorządową instytucją kultury wpisaną do Państwowego Rejestru Muzeów. Jego podstawowym zadaniem jest ochrona i udostępnianie zabytkowego zespołu pałacowo-parkowego oraz zbiorów związanych z historią arystokracji i ziemiaństwa, zwłaszcza rodziny Zamoyskich. Muzeum gromadzi także obiekty sztuki współczesnej, a działalność instytucji koncentruje się na edukacji historycznej, artystycznej i kulturalnej. Każdego roku odwiedza je około 300 tysięcy osób, co czyni je jedną z najważniejszych instytucji muzealnych w regionie. Zespół muzeum tworzą pracownicy różnych działów: administracji, obsługi zwiedzających, działów merytorycznych, technicznych oraz ochrony. W sezonie turystycznym instytucja zatrudnia dodatkowych przewodników i pomoce muzealne. Strukturę zarządzania dostępnością muzeum rozwija od 2022 r., kiedy powołano formalny zespół ds. dostępności. W 2025 r. powołano koordynatora dostępności, a skład zespołu rozszerzono o zastępcę dyrektora. Funkcję koordynatorki pełni osoba, która łączy ją z innymi obowiązkami służbowymi. Posiada największą wiedzę w zakresie dostępności i stale rozwija kompetencje, uczestnicząc w szkoleniach i projektach, jednak obecnie nie prowadzi szkoleń dla pozostałych pracowników. Kompetencje kadry są zróżnicowane. Edukatorzy i pracownicy merytoryczni mają doświadczenie w prowadzeniu zajęć dopasowanych do wieku i poziomu uczestników, lecz nie dysponują szerszym przygotowaniem w zakresie

specjalistycznych metod komunikacji. Przewodnicy elastycznie reagują na potrzeby grup, dostosowując treść zwiedzania, jednak duża rotacja kadry utrudnia wprowadzenie spójnych standardów pracy. Kasjerki i pomoce muzealne wyróżniają się uprzejmością i gotowością do udzielania wsparcia, ale działają przede wszystkim intuicyjnie, bez oparcia o wypracowane procedury. Pracownicy ochrony skupiają się na bezpieczeństwie i udzielaniu pomocy w sytuacjach kryzysowych, lecz nie posiadają pogłębionych kompetencji w pracy z grupami wymagającymi szczególnego podejścia. Podstawowa działalność muzeum polega na udostępnianiu zbiorów i obiektów wchodzących w skład zespołu pałacowo-parkowego. Największą atrakcją pozostaje pałac Zamoyskich, który zwiedza się wyłącznie z przewodnikiem. Trasa zwiedzania trwa około 50 minut i obejmuje grupy do 25 osób. Pozostałe obiekty, takie jak Powozownia, Kaplica, Galerie Sztuki Socrealizmu, ekspozycja „Rodzinny album” czy Lapidarium, można oglądać indywidualnie. Przygotowywane są również lekcje muzealne i warsztaty, które uzupełniają program zwiedzania. Oprócz tego muzeum organizuje wydarzenia kulturalne – koncerty, spektakle, plenery malarskie i spotkania tematyczne – rozszerzając swoją ofertę o aktywności angażujące różne grupy odbiorców. Współpraca Muzeum obejmuje instytucje samorządowe, organizacje społeczne oraz środowiska lokalne. Partnerami lokalnymi są m.in. Gmina Kamionka, szkoły w Kamionce i Lubartowie, Państwowa Szkoła Muzyczna w Lubartowie oraz Koła Gospodyń Wiejskich. Ważne miejsce zajmują także kontakty z Uniwersytetem Trzeciego Wieku w Lubartowie, sanatoriami w Nałęczowie, a także z klubami seniora z Abramowa, Niedźwiady, Tarła i Zabiela. Muzeum współpracuje ponadto ze Specjalnym Ośrodkiem Szkolno-Wychowawczym w Firleju. W 2025 roku podjęto współpracę z Zespołem Szkół Specjalnych przy Uniwersyteckim Szpitalu Dziecięcym w Lublinie oraz z portalem „Niepełnosprawny Lublin”. Instytucja utrzymuje także kontakty z organizacjami pozarządowymi, m.in. Fundacją Nieprzetartego Szlaku. Relacje te mają najczęściej charakter projektowy lub doraźny, jednak umożliwiają realizację wydarzeń integrujących różne środowiska lokalne i poszerzających grono odbiorców.

Sposoby badania potrzeb publiczności o szczególnych potrzebach

Proszę opisać dotychczas przeprowadzone działania, które miały na celu diagnozę potrzeb środowisk osób z niepełnosprawnościami, w tym działania o charakterze badawczym, animacyjno-badawczym czy sieciującym. Proszę uwzględnić zaangażowanie pracowników

i pracownik instytucji kultury w takie działania, sytuacje wykorzystania zewnętrznych ekspertów, wskazać kontekst podjętych dotychczas działań. Limit słów: maksymalnie 500.

Muzeum Zamoyskich w Kozłowie od kilku lat prowadzi działania zmierzające do rozpoznania potrzeb osób z niepełnosprawnościami, seniorów i innych grup odbiorców o szczególnych potrzebach. Wykorzystywane są różnorodne formy diagnozy: audyty i samooceny, obserwacje uczestniczące, rozmowy z uczestnikami, a także testowanie w praktyce rozwiązań dostępnościowych. W 2020 roku wykonano częściowy audyt dostępności architektonicznej i organizacyjnej, przygotowany przez ekspertkę Olę Michalik. Dokument ten wskazał priorytetowe kierunki działań i zwrócił uwagę na konieczność uwzględnienia w działalności muzeum potrzeb osób ze spektrum autyzmu, seniorów i rodzin z dziećmi. W 2023 roku zespół ds. dostępności przeprowadził samoocenę, której wyniki zostały opublikowane w zakładce „Dostępność” na stronie internetowej. Dzięki temu osoby planujące wizytę mogą zapoznać się z udogodnieniami i ograniczeniami, a instytucja otwarcie komunikuje stan faktyczny. Diagnoza potrzeb publiczności odbywa się również na bieżąco, w trakcie zwiedzania, podczas wydarzeń kulturalnych i edukacyjnych. Pracownicy prowadzą obserwacje uczestniczące, analizując, jakie elementy sprzyjają komfortowemu odbiorowi treści, a które stanowią barierę. Istotnym źródłem wiedzy są rozmowy z uczestnikami i ich opiekunami, które pozwalają poznać realne doświadczenia osób z niepełnosprawnościami i seniorów. Informacje od opiekunów ekspozycji, przewodników, edukatorów i pracowników obsługi kasowej są na bieżąco przekazywane koordynatorowi ds. dostępności. Brakuje jednak spójnego, systemowego podejścia do ich gromadzenia, analizy i wdrażania. Ewaluacja realizowana jest poprzez testowanie rozwiązań w praktyce. Sprawdzano m.in. funkcjonalność materiałów dotykowych, przewodników w brajlu czy materiałów w języku prostym. Zebrane doświadczenia umożliwiły dostosowanie oferty i zaplanowanie kolejnych działań. Przykładem działań animacyjno-badawczych było wykorzystanie tyflografik i pomocy sensorycznych podczas pracy z grupami zwiedzających, co pozwoliło ocenić ich przydatność i wprowadzić korekty. Ważnym elementem diagnozy była współpraca z placówkami edukacyjnymi i społecznymi. Muzeum realizowało pilotażowe oprowadzania i warsztaty ze Szkołą przy Szpitalu Neuropsychiatrycznym w Lublinie oraz Specjalnym Ośrodkiem Szkolno-Wychowawczym w

Firleju, co dostarczyło praktycznych informacji o potrzebach dzieci i młodzieży w kryzysie psychicznym oraz osób z niepełnosprawnością intelektualną. Współpraca rozwijana jest również z seniorami – w szczególności z Uniwersytetem Trzeciego Wieku w Lubartowie oraz lokalnymi Klubami Seniora. Spotkania, oprowadzania i warsztaty z tymi grupami umożliwiły zebranie opinii na temat barier architektonicznych, organizacyjnych i komunikacyjnych istotnych z perspektywy osób starszych. Na poziomie kompetencji zespołu istotnym doświadczeniem było uczestnictwo koordynatorki ds. dostępności w cyklu szkoleń „Laboratorium dostępności”. Pozyskana wiedza i narzędzia diagnozowania potrzeb osób z niepełnosprawnościami i seniorów są obecnie przenoszone do praktyki muzealnej i wspierają proces planowania działań. Dotychczasowe działania miały charakter doraźny i projektowy, ale muzeum dąży do tego, aby diagnoza potrzeb publiczności stała się stałym, cyklicznym elementem funkcjonowania instytucji. W przyszłości planowane jest włączenie do tego procesu nie tylko pracowników i koordynatora ds. dostępności, lecz także partnerów społecznych i organizacji pozarządowych, które reprezentują osoby z różnymi rodzajami niepełnosprawności i seniorów. Dzięki temu diagnoza stanie się narzędziem systematycznej poprawy dostępności i jakości oferty Muzeum.

Opis głównych barier dostępności dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych w zakresie realizacji działań kulturalnych.

Opis należy sporządzić z uwzględnieniem Modelu dostępnej kultury – etapów podróży odbiorcy lub obszarów dostępności, w zależności od sytuacji.

Limit słów: maksymalnie 500.

Analiza przeprowadzona w oparciu o Model Dostępnej Kultury wskazuje, że trudności pojawiają się na każdym etapie podróży odbiorcy – od planowania wizyty, przez dojazd i wejście do placówki, po uczestnictwo w wydarzeniach i utrzymanie relacji. Bariery te ograniczają nie tylko możliwość udziału, lecz także komfort i jakość doświadczenia kulturalnego.

Pozyskanie informacji

Już na etapie planowania wizyty brakuje jasnych i pełnych komunikatów o dostępności. Informacje są rozproszone, sformułowane językiem specjalistycznym i trudne w odbiorze dla osób starszych, słabowidzących czy z niepełnosprawnością intelektualną. Nie stosuje się systematycznie prostego języka ani tekstu łatwego do czytania i rozumienia. Promocja wydarzeń i zwiedzania nie jest dostosowana do różnych grup odbiorców, przez co część potencjalnych gości nie otrzymuje informacji w odpowiednim czasie i formie.

Dojazd i wejście

Do siedziby Muzeum trudno dojechać komunikacją publiczną, co stanowi barierę dla osób starszych i bez własnego transportu. Brakuje spójnego oznakowania przy wejściach i wskazówek kierunkowych, co wywołuje dezorientację. Nie ma czytelnej informacji o dostępnych miejscach parkingowych ani o najkrótszej trasie dojścia do kasy biletowej, która pełni funkcję głównego punktu informacyjnego.

Poruszanie się po instytucji

Największym problemem jest brak windy w pałacu oraz spójnego, kontrastowego systemu oznakowania przestrzennego. Osoby słabowidzące i z trudnościami poznawczymi mają trudności w orientacji, a osoby niewidome nie mogą korzystać z map dotykowych czy planów tyflograficznych. Brak technologii wspierających orientację dodatkowo ogranicza samodzielność zwiedzających. Nie ma także jasnych informacji o trasach alternatywnych, miejscach odpoczynku czy dostępnych udogodnieniach, co obniża poczucie bezpieczeństwa i komfort wizyty.

Doświadczenie wydarzenia

Zwiedzanie z przewodnikiem odbywa się wyłącznie w pałacu, natomiast pozostałe ekspozycje dostępne są jedynie w formie indywidualnego oglądania. Sztywny rytm zwiedzania pałacu i brak możliwości skrócenia trasy obniżają dostępność dla wielu odbiorców. Dodatkowym problemem jest brak alternatywnych form odbioru treści. Podczas koncertów i spektakli utrudnieniem jest brak wcześniejszej informacji o natężeniu bodźców (światła, dźwięku), co

stanowi barierę dla osób wrażliwych sensorycznie. Muzeum nie dysponuje także strefą wyciszenia, w której osoby w kryzysie zdrowia psychicznego, dzieci i seniorzy mogliby odpocząć od nadmiaru bodźców. Poważnym mankamentem jest brak komfortki dla dorosłych, który ogranicza bezpieczne i godne korzystanie z oferty przez osoby z większymi potrzebami higienicznymi oraz ich opiekunów.

Po zakończeniu wizyty nie funkcjonują obecnie narzędzia budujące trwałą więź z publicznością. Brak prostych formularzy kontaktowych sprawia, że wiele osób traktuje wizytę jako doświadczenie jednorazowe, bez możliwości rozwijania relacji z instytucją.

Komunikacja i obsługa

Brakuje spójnych procedur i narzędzi wspierających obsługę. W kasach i salach ekspozycyjnych nie stosuje się pętli indukcyjnych, a osoby głuche nie mają dostępu do tłumaczeń PJM ani napisów. Nie oferuje się alternatywnych kanałów kontaktu, takich jak wideorozmowa czy prosty formularz online. Jakość obsługi zależy od indywidualnych umiejętności pracowników, a nie od wypracowanych standardów. Dodatkowo muzeum nie posiada jeszcze procedury ewakuacyjnej dla osób ze szczególnymi potrzebami, co obniża poziom bezpieczeństwa odwiedzających.

Dostępność cyfrowa

Strona internetowa nie spełnia w pełni wymogów WCAG. Brakuje alternatywnych opisów do zdjęć i grafik, a pliki PDF są często nietagowane i niedostępne dla czytników ekranu. Materiały audiowizualne w większości nie mają napisów, transkrypcji ani audiodeskrypcji, co wyklucza część odbiorców z dostępu do treści promocyjnych i edukacyjnych.

Opis najważniejszych potrzeb w zakresie tworzenia oferty instytucji kultury dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych.

Proszę opisać kluczowe potrzeby instytucji w zakresie wdrażania i rozwijania dostępności, które ujawniły się przed rozpoczęciem udziału w projekcie „Projektowanie Uniwersalne Kultury” oraz w trakcie przedsięwzięcia szkoleniowego. Limit słów: maksymalnie 500.

Fundusze Europejskie
dla Rozwoju Społecznego

Rzeczpospolita
Polska

Dofinansowane przez
Unię Europejską

Najważniejsze potrzeby Muzeum Zamoyskich w Kozłówce w zakresie tworzenia oferty dostępnej dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych ujawniły się zarówno przed przystąpieniem do projektu „Projektowanie Uniwersalne Kultury”, jak i w trakcie działań szkoleniowych i autodiagnostycznych.

Spójny system informacyjny i komunikacyjny

Muzeum potrzebuje ujednoliconego systemu informacji i komunikacji. Konieczne jest wprowadzenie kontrastowych tablic i map kierunkowych na terenie instytucji oraz przygotowanie materiałów w prostym języku i tekście łatwym do czytania i rozumienia. Strona internetowa i materiały promocyjne muszą być uzupełniane o wersje w Polskim Języku Migowym i alternatywne opisy wizualne.

Zwiększenie dostępności architektonicznej i organizacyjnej

Najważniejszą potrzebą jest instalacja windy w pałacu. Niezbędne jest również wyznaczenie i wyposażenie większej liczby miejsc odpoczynku oraz wprowadzenie elastycznych form zwiedzania (krótsze trasy, dodatkowe przerwy). Muzeum potrzebuje opracowania i wdrożenia procedur asystowania i ewakuacji osób ze szczególnymi potrzebami oraz zakupu specjalistycznego sprzętu ewakuacyjnego. Konieczne jest także stworzenie komfortki oraz pokoju wyciszeń.

Rozwój kompetencji zespołu i ujednolicenie standardów obsługi

W diagnozie ujawniły się różnice w poziomie przygotowania pracowników, relatywnie wysokie kompetencje w obszarze poruszania się i niższe w zakresie widzenia, słyszenia oraz czucia i rozumienia. Potrzebne są systematyczne szkolenia z komunikacji, obsługi sprzętu dostępnościowego (np. pętle indukcyjne), stosowania prostego języka i reagowania w sytuacjach kryzysowych. Ważnym zadaniem jest opracowanie wewnętrznych procedur obsługi, tak aby wszyscy pracownicy działali według wspólnych standardów.

Rozwój materiałów i narzędzi wspierających odbiór treści

Instytucja potrzebuje procedur systemowego przygotowywania materiałów w formach alternatywnych. Obejmują one audiodeskrypcję, napisy i tłumaczenia PJM do materiałów audiowizualnych, pomoce dotykowe i sensoryczne, publikacje w dużym druku oraz w tekście łatwym do czytania i zrozumienia. Równolegle konieczne jest wyposażenie muzeum w narzędzia wspierające odbiór treści, takie jak pętle indukcyjne i monitory/tablety informacyjne.

Zwiększenie dostępności cyfrowej

Strona internetowa i materiały online wymagają dostosowania do obowiązujących standardów WCAG. Należy zadbać o alternatywne opisy zdjęć i grafik i odpowiednią strukturę dokumentów. Pliki PDF muszą być tagowane, a wszystkie materiały audiowizualne uzupełniane o napisy, transkrypcje i audiodeskrypcję. To pozwoli odbiorcom zapoznać się z ofertą jeszcze przed przyjazdem i podejmować świadome decyzje.

Ewaluacja i utrzymywanie relacji z publicznością

Muzeum potrzebuje wdrożenia prostych, dostępnych narzędzi ewaluacji (np. ankiet papierowych i online w dostępnych formatach). Brakuje systematycznego gromadzenia opinii osób starszych i z niepełnosprawnościami, co utrudnia dopasowanie oferty. Ważne jest także prowadzenie regularnej i celowanej komunikacji po wydarzeniach, aby odbiorcy czuli się zapraszani do powrotu i współtworzenia działań muzeum.

Ogólna ocena dostępności instytucji kultury dla osób z niepełnosprawnościami

Proszę zaznaczyć na skali od 0 do 10, gdzie 0 oznacza całkowity brak dostępności, a 10 pełną dostępność.

Ogólna ocena dostępności instytucji kultury										
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

Cele w zakresie poprawy dostępności dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych

Cele instytucji w zakresie poprawy dostępności instytucji dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych perspektywie krótkoterminowej, to jest do końca 2026 roku. Limit słów: maksymalnie 500. Uwaga: cele muszą być powiązane z opisem barier i potrzebami.

Cele instytucji w zakresie poprawy dostępności instytucji dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych perspektywie krótkoterminowej, to jest do końca 2026 roku. Limit słów: maksymalnie 500.

Uwaga: cele muszą być powiązane z opisem barier i potrzebami.

Dostępność komunikacyjno-informacyjna i organizacyjna

Pierwszym celem jest wprowadzenie jednolitego systemu informacji i komunikacji przestrzennej, który ułatwi wszystkim odbiorcom samodzielne planowanie wizyty i korzystanie z oferty. Obejmie on uporządkowane rozwiązania wizualne, dźwiękowe i cyfrowe wspierające orientację na terenie muzeum oraz materiały informacyjne przygotowane w różnych, dostępnych formatach. Powstanie również spójny opis dostępności muzeum, publikowany w formach dostosowanych do potrzeb odbiorców. Wszystkie rozwiązania zostaną zweryfikowane we współpracy z organizacjami reprezentującymi osoby z niepełnosprawnościami, tak aby odpowiadały realnym oczekiwaniom i potrzebom. Cel dotyczy obszarów dostępności: rozumienie, widzenie, słyszenie i poruszanie się. Realizowany jest głównie na etapie podróży odbiorcy związanym z pozyskiwaniem informacji oraz orientacją w przestrzeni muzeum.

Przestrzeń przyjazna sensorycznie i bezpieczna

Drugim celem jest wydzielenie w muzeum przestrzeni przyjaznej sensorycznie. Planowane jest utworzenie komfortki dla dorosłych oraz pokoju wyciszeń wyposażonego w pomoce wspierające regulację emocji, takie jak koc obciążeniowy, słuchawki wyciszające czy źródło wody. Opracowana zostanie również mapa sensoryczna, która wskaże miejsca o

podwyższonym natężeniu bodźców, trasy alternatywne i strefy odpoczynku. Równocześnie przygotowane zostaną procedury ewakuacji osób ze szczególnymi potrzebami, a muzeum zostanie wyposażone w specjalistyczny sprzęt ewakuacyjny. Działania te zmniejszą bariery w obszarze czucia, rozumienia, słyszenia i poruszania się oraz podniosą poziom bezpieczeństwa zwiedzających.

Dostępność wydarzeń kulturalnych

Trzecim celem jest zapewnienie dostępności wybranych wydarzeń kulturalnych. Muzeum pilotażowo wdroży rozwiązania umożliwiające wielozmysłowy odbiór treści i przewidywalny przebieg spotkań. Zapowiedzi wydarzeń będą zawierały jednoznaczny opis warunków uczestnictwa, a po ich zakończeniu przeprowadzane będą dostępne ankiety ewaluacyjne w prostych i dostosowanych formatach. Wydarzenia zostaną zaplanowane z uwzględnieniem rozwiązań komunikacyjnych, sensorycznych i organizacyjnych. Dzięki temu bariery w obszarach rozumienia, widzenia, słyszenia, czucia i poruszania się zostaną stopniowo ograniczane. Realizacja tego celu jest ściśle powiązana z wdrożeniem wcześniejszych działań – stworzeniem spójnego systemu informacji, przygotowaniem opisów dostępności w wielu formatach oraz adaptacją przestrzeni muzeum na przyjazną sensorycznie i bezpieczną.

Cele instytucji w zakresie poprawy dostępności instytucji dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych w perspektywie długookresowej, to jest do końca 2030 roku. Limit słów: maksymalnie 500. Uwaga: cele muszą być powiązane z opisem barier i potrzebami.

Do 2030 roku Muzeum Zamoyskich w Kozłowie zakłada pełniejsze dostosowanie przestrzeni, wydarzeń i oferty edukacyjno-kulturalnej do potrzeb osób z niepełnosprawnościami i seniorów. Fundamentem tych działań będzie pełna realizacja celów krótkoterminowych do 2026 roku, które otworzą drogę do zmian o charakterze strategicznym i systemowym.

Likwidacja kluczowych barier architektonicznych

Najważniejszym zadaniem jest zapewnienie dostępu do piętra pałacu – głównej atrakcji muzeum – poprzez instalację windy. Równolegle usuwane będą bariery poziome na trasach

zwiedzania i w salach wystawienniczych, a istniejące udogodnienia, takie jak podjazdy, toalety czy strefy odpoczynku, zostaną zmodernizowane zgodnie z aktualnymi standardami. Działania te odpowiadają na obszar dostępności: poruszanie się i obejmują etap podróży odbiorcy związany z przemieszczaniem się po instytucji.

Ujednolicenie standardów obsługi i rozwój kompetencji zespołu

Do 2030 roku muzeum wdroży jednolite procedury obsługi, obejmujące asystowanie, komunikację i ewakuację osób ze szczególnymi potrzebami. Zespół przejdzie regularne szkolenia obejmujące wszystkie obszary dostępności: widzenie, słyszenie, czucie, rozumienie i poruszanie się. Dzięki temu pracownicy będą świadomie reagować w sytuacjach kryzysowych i zapewnią wysoki poziom komfortu każdemu odwiedzającemu. Cel ten odnosi się do wszystkich obszarów dostępności i dotyczy każdego etapu kontaktu z instytucją.

Systemowe rozwijanie oferty materiałów i narzędzi dostępnościowych

Muzeum wprowadzi jednolity standard przygotowywania materiałów w formatach dostępnych: audiodeskrypcja do ekspozycji, napisy i tłumaczenia na Polski Język Migowy, materiały w prostym języku i tekście łatwym do czytania i rozumienia, publikacje w dużym druku, a także wersje dotykowe wybranych obiektów. Równolegle rozwijane będą narzędzia technologiczne, takie jak pętle indukcyjne, audioprzewodniki czy aplikacje mobilne zgodne z obowiązującym WCAG. Działania te wspierają obszary widzenie, słyszenie, rozumienie i czucie, a ich realizacja obejmuje etapy planowania wizyty, odbioru treści i ewaluacji.

Wydarzenia kulturalne zgodne z zasadami uniwersalnego projektowania

Do 2030 roku wszystkie wydarzenia kulturalne i edukacyjne będą projektowane z uwzględnieniem pełnej dostępności. Obejmie to przewidywalną narrację, alternatywne formaty treści (napisy, PJM, audiodeskrypcja, tekst łatwy do czytania i rozumienia), informowanie o natężeniu bodźców oraz przygotowanie stref wyciszenia i miejsc dostosowanych do różnych potrzeb. Zwiedzanie zostanie uelastycznione poprzez możliwość przerw i alternatywne ścieżki. Wydarzenia będą współtworzone z organizacjami

pozarządowymi, aby odpowiadały rzeczywistym potrzebom odbiorców. Cel obejmuje wszystkie obszary dostępności i dotyczy etapu doświadczenia wydarzenia.

Pełna dostępność cyfrowa

Strona internetowa i wszystkie materiały online zostaną dostosowane do obowiązujących standardów WCAG. Każdy dokument będzie przygotowywany w formie dostępnej, grafiki i zdjęcia otrzymają alternatywne opisy, a pliki PDF będą prawidłowo tagowane. Treści audiowizualne będą systematycznie uzupełniane o napisy, transkrypcje i audiodeskrypcję. Cel ten odnosi się do obszarów widzenie, słyszenie i rozumienie i dotyczy etapu planowania wizyty i pozyskiwania informacji.

Systematyczna ewaluacja i współpraca z partnerami społecznymi

Muzeum będzie prowadziło cykliczne badania satysfakcji odbiorców przy użyciu prostych i dostępnych narzędzi, takich jak ankiety w języku prostym i tekście łatwym do czytania i rozumienia. Równolegle rozwijana będzie współpraca z organizacjami pozarządowymi, szkołami specjalnymi, Uniwersytetem Trzeciego Wieku i Klubami Seniora, tak aby proces tworzenia oferty opierał się na konsultacjach i współdecydowaniu z grupami odbiorców. Cel dotyczy wszystkich obszarów dostępności i obejmuje etap podróży związany z ewaluacją i utrzymaniem relacji.

Planowany sposób pomiaru osiągnięcia celu krótkoterminowego. Należy podać nazwę i definicję wskaźnika, jego wartość oraz sposób pomiaru. Limit słów: maksymalnie 500

Dostępność komunikacyjno-informacyjna i organizacyjna

1. Wskaźnik: przeprowadzenie audytu informacyjno-komunikacyjnego na terenie Muzeum Zamoyskich w Kozłowiec .

Opis wskaźnika: ocena systemu informacji i komunikacji pod kątem dostępności dla różnych grup odbiorców.

Wartość docelowa: 1 audyt informacyjno-komunikacyjny.

Fundusze Europejskie
dla Rozwoju Społecznego

Rzeczpospolita
Polska

Dofinansowane przez
Unię Europejską

Sposób pomiaru: raport z audytu, dokumentacja fotograficzna, lista rekomendacji i plan działań, publikacja streszczenia wyników w zakładce „Dostępność” na stronie muzeum.

2. Wskaźnik: przeprowadzenie audytu architektonicznego na terenie Muzeum Zamoyskich w Kozłówce

Opis wskaźnika: kompleksowa ocena barier w budynkach i otoczeniu muzeum, obejmująca analizę dostępności wejść, ciągów komunikacyjnych, toalet, przestrzeni wystawienniczych oraz terenów zewnętrznych.

Wartość docelowa: 1 audyt architektoniczny.

Sposób pomiaru: raport z audytu, dokumentacja fotograficzna, lista rekomendacji i plan działań, publikacja streszczenia wyników w zakładce „Dostępność” na stronie muzeum.

3. Wskaźnik: projekt i realizacja spójnego systemu informacji i komunikacji na terenie Muzeum Zamoyskich w Kozłówce

Opis wskaźnika: przygotowanie projektu i realizacja spójnego systemu informacji i komunikacji na terenie Muzeum Zamoyskich w Kozłówce obejmującego m.in. kontrastowe tablice, mapy tyflograficzne, ujednolicone piktogramy oraz system naprowadzania dźwiękowego.

Wartość docelowa: 1 projekt i pełne wdrożenie systemu informacji i komunikacji w całym kompleksie muzealnym.

Sposób pomiaru: protokoły odbioru, dokumentacja fotograficzna, notatka z testów z udziałem organizacji pozarządowych.

4. Wskaźnik: Materiały informacyjne w dostępnych formatach

Opis: opracowanie materiałów informacyjnych o Muzeum i ekspozycjach w formatach dostępnych (m.in. przewodnik po Muzeum, i materiały o ekspozycjach w tekście łatwym do czytania i rozumienia, PJM, audiodeskrypcja, duży druk, mapy).

Wartość docelowa: 1 przewodnik oraz opisy budynków (ok. 10), ekspozycji (ok. 10) w 5 formatach

Sposób pomiaru: notatka służbowa z testów z udziałem organizacji reprezentujących osoby z niepełnosprawnościami, dokumentacja fotograficzna/zrzuty ekranowe (potwierdzające publikację materiałów)

5. Wskaźnik: Wyposażenie muzeum w narzędzia wspierające

Opis wskaźnika: instalacja pętli indukcyjnych i tabletów/monitorów na ekspozycjach oraz zakup sprzętu do ewakuacji.

Wartość docelowa: zakup min. 5 pętli indukcyjnych stanowiskowych, 2 pętle indukcyjne osobiste, 2 pętle indukcyjne obwodowe, min. 10 tabletów na ekspozycje, min. 4 krzeselka ewakuacyjne.

Sposób pomiaru: protokoły odbioru technicznego, dokumentacja fotograficzna, faktury zakupu, inwentaryzacja sprzętu w ewidencji muzeum.

Przestrzeń przyjazna sensorycznie i bezpieczna

1. Wskaźnik: mapa sensoryczna Muzeum Zamoyskich w Kozłowie

Opis wskaźnika: opracowanie i wdrożenie mapy sensorycznej muzeum, wskazującej strefy odpoczynku, miejsca o podwyższonym natężeniu bodźców oraz trasy alternatywne.

Wartość docelowa: 1 mapa sensoryczna

Sposób pomiaru: dokumentacja projektowa, protokół odbioru, potwierdzenie udostępnienia mapy w formie drukowanej i cyfrowej.

2. Wskaźnik: komfortka dla dorosłych

Opis wskaźnika: adaptacja jednej z łazienek muzeum na komfortkę dla dorosłych, wyposażoną w odpowiednie urządzenia sanitarne, przestrzeń manewrową oraz system wzywania pomocy.

Wartość docelowa: 1 komfortka dla dorosłych

Sposób pomiaru: dokumentacja fotograficzna i techniczna, protokół odbioru prac adaptacyjnych, informacja o udostępnieniu komfortki na stronie muzeum.

3. Wskaźnik: pokój wyciszeń

Opis wskaźnika: utworzenie pokoju wyciszeń w muzeum, wyposażonego w elementy wspierające regulację sensoryczną (m.in. wygodne siedziska, koc obciążeniowy, słuchawki wyciszające, źródło wody, oświetlenie o regulowanej intensywności).

Wartość docelowa: 1 pokój wyciszeń.

Sposób pomiaru: dokumentacja fotograficzna i techniczna, protokół odbioru, informacja o dostępności pokoju wyciszeń w materiałach muzeum.

Dostępność wydarzeń kulturalnych

1. Wskaźnik: liczba dostępnych wydarzeń zrealizowanych w standardzie projektowania uniwersalnego

Opis wskaźnika: liczba wydarzeń kulturalnych, w których zastosowano co najmniej kilka rozwiązań z katalogu narzędzi dostępności (np. audiodeskrypcja, tłumaczenie na PJM, materiały w języku prostym, tekst łatwy do czytania i zrozumienia, przewidywalna narracja, strefa wyciszenia). Zakres stosowanych narzędzi będzie dopasowany do charakteru wydarzenia i potrzeb uczestników.

Wartość docelowa: minimum 2 wydarzenia

Sposób pomiaru: karty wydarzeń, dokumentacja fotograficzna i opisowa, ankiety lub opinie uczestników, raport z ewaluacji.

2. Wskaźnik: ankieta ewaluacyjna w dostępnych formatach.

Opis wskaźnika: przygotowanie i stosowanie jednej ankiety ewaluacyjnej w wersjach dostępnych

Wartość docelowa: 1 ankieta opracowana i wdrożona; minimum 50 zebranych odpowiedzi rocznie.

Sposób pomiaru: raport z badań (analiza wyników ankiety), zestawienia liczby ankiet papierowych i elektronicznych.

3. Wskaźnik: liczba uczestników wydarzeń dostępnych

Opis wskaźnika: liczba osób, które wzięły udział w wydarzeniach oznaczonych jako dostępne.

Wartość docelowa: min. 50 osób

Sposób pomiaru: listy obecności, statystyki frekwencji.

Plan działań na rzecz osiągnięcia postawionych celów

Opis działań planowanych do podjęcia w perspektywie krótkoterminowej, to jest do końca 2026 roku.

Działania muszą być zgodne z diagnozą: opisem głównych barier dostępności dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych oraz opisem najważniejszych potrzeb w zakresie tworzenia oferty instytucji kultury dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych. Musi być widoczny ich związek z postawionym celem/celami. Działania muszą być zgodne z Modelem dostępnej kultury – wskazywać na obszar dostępności, etap podróży odbiorcy oraz krok, którego/których będą dotyczyć. Katalog działań musi być sporządzony w taki sposób, by wiadomo było, które są zależne od ewentualnego otrzymania grantu w II etapie projektu, a które zostaną zrealizowane niezależnie.

Limit słów: maksymalnie 500.

Do końca 2026 r. Muzeum Zamoyskich w Kozłówce wdroży kompleksowy plan działań odpowiadających na zdiagnozowane bariery i potrzeby osób z niepełnosprawnościami oraz seniorów. Plan wpisuje się w Model Dostępnej Kultury i obejmuje wszystkie etapy podróży odbiorcy - od planowania wizyty, przez poruszanie się po przestrzeni muzeum, po uczestnictwo w wydarzeniach i ewaluację.

Dostępność komunikacyjno-informacyjna i organizacyjna

Podstawą zmian będzie przeprowadzenie audytu informacyjno-komunikacyjnego oraz audytu architektonicznego, które pozwolą precyzyjnie zidentyfikować bariery i przygotować szczegółowy plan działań. Wyniki zostaną opublikowane w zakładce „Dostępność” na stronie muzeum. Na tej podstawie powstanie spójny system informacji i komunikacji przestrzennej, obejmujący kontrastowe tablice, ujednolicone piktogramy, mapy tyflograficzne i system naprowadzania dźwiękowego. Rozwiązania będą testowane z udziałem organizacji reprezentujących osoby z niepełnosprawnościami. Równolegle opracowane zostaną materiały w wielu formatach: przewodnik w języku prostym oraz zestaw opisów budynków i

ekspozycji w tekście łatwym do czytania i rozumienia, PJM, z audiodeskrypcją i w dużym druku. Każde ogłoszenie o wydarzeniu będzie zawierało spójny opis dostępności. Dodatkowo muzeum zostanie wyposażone w pętle indukcyjne, monitory/tablety wspierające prezentację treści alternatywnych. Realizacja tego pakietu będzie możliwa dzięki uzyskaniu wsparcia grantowego.

Obszary dostępności: rozumienie, widzenie, słyszenie, poruszanie się, czucie

Przestrzeń przyjazna sensorycznie i bezpieczna

W celu zwiększenia komfortu odbiorców muzeum stworzy przestrzeń wspierającą regulację sensoryczną. Powstanie komfortka dla dorosłych oraz pokój wyciszeń z wyposażeniem (m.in. koc obciążeniowy, słuchawki wyciszające, źródło wody). Opracowana zostanie mapa sensoryczna wskazująca miejsca o podwyższonym natężeniu bodźców, trasy alternatywne i strefy odpoczynku. Równoległe przygotowane zostaną procedury ewakuacji osób ze szczególnymi potrzebami, a instytucja zostanie wyposażona w specjalistyczny sprzęt. Realizacja tych działań będzie finansowana głównie ze środków grantowych, natomiast prace nad procedurami rozpoczną się ze środków własnych.

Obszary dostępności: czucie, rozumienie, poruszanie się.

Dostępność wydarzeń kulturalnych

Muzeum przeprowadzi pilotaż wydarzeń projektowanych zgodnie z zasadami uniwersalnego projektowania. Zależnie od charakteru i potrzeb uczestników, spotkania te zostaną wyposażone w narzędzia zwiększające dostępność, takie jak audiodeskrypcja, tłumaczenie na Polski Język Migowy, materiały w języku prostym, alternatywne formy dotykowe oraz przewidywalna narracja. Każde z tych wydarzeń będzie poprzedzone jasnym opisem dostępności, a po ich zakończeniu przeprowadzone zostaną ankiety ewaluacyjne w prostych i dostępnych formatach. Działania wymagające profesjonalnych usług (np. tłumaczenia PJM, audiodeskrypcja) będą uzależnione od finansowania zewnętrznego, natomiast narracja przewidywalna i ewaluacja zostaną wdrożone niezależnie.

Obszary dostępności: widzenie, słyszenie, rozumienie, czucie, poruszanie się.

Rozwój kompetencji i standardów obsługi

Równolegle muzeum przeprowadzi cykl szkoleń dla zespołu, obejmujących prosty język, obsługę narzędzi dostępnościowych oraz reagowanie w sytuacjach kryzysowych. Opracowane zostaną wewnętrzne procedury obsługi gości ze szczególnymi potrzebami, aby ujednolicić standardy pracy całej kadry. Działania te zostaną zrealizowane ze środków własnych, niezależnie od wyników konkursu grantowego.

Obszary dostępności: rozumienie, słyszenie, czucie, widzenie, poruszanie się.

Opis działań planowanych do podjęcia w perspektywie długoterminowej, to jest do końca 2030 roku.

Działania muszą być zgodne z diagnozą: opisem głównych barier dostępności dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych oraz opisem najważniejszych potrzeb w zakresie tworzenia oferty instytucji kultury dla osób z niepełnosprawnościami i osób starszych. Musi być widoczny ich związek z postawionym celem/celami. Działania muszą być zgodne z Modelem dostępnej kultury – wskazywać na obszar dostępności, etap podróży odbiorcy oraz krok, którego/których będą dotyczyć. Katalog działań musi być sporządzony w taki sposób, by wiadomo było, które są zależne od ewentualnego otrzymania grantu w II etapie projektu, a które zostaną zrealizowane niezależnie. Limit słów: maksymalnie 500.

Do końca 2030 roku Muzeum Zamoyskich w Kozłowie będzie konsekwentnie realizować działania, których celem jest usunięcie kluczowych barier i utrwalenie rozwiązań dostępnościowych we wszystkich obszarach Modelu Dostępnej Kultury. Realizacja celów długoterminowych pozostaje ściśle powiązana z pełnym wdrożeniem działań krótkoterminowych do 2026 roku i będzie oparta na dostępnych zasobach instytucji oraz wsparciu partnerów.

Dostępność architektoniczna

W zakresie dostępności architektonicznej muzeum planuje instalację windy w pałacu, co umożliwi osobom z niepełnosprawnościami ruchu i seniorom udział w zwiedzaniu najważniejszej części ekspozycji. Równocześnie usuwane będą bariery poziome na trasach

zwiedzania i w salach ekspozycyjnych, a istniejące udogodnienia – podjazdy, toalety i strefy odpoczynku – zostaną dostosowane do aktualnych standardów. Działania te dotyczą obszaru poruszania się i odnoszą się do etapu podróży związanego z przemieszczaniem się po instytucji. Realizacja tych działań jest niezależna od otrzymania środków grantowych PUK.

Ujednolicenie standardów obsługi i rozwój kompetencji zespołu.

Muzeum wprowadzi spójne procedury asystowania, komunikacji i ewakuacji osób ze szczególnymi potrzebami. Pracownicy będą uczestniczyć w cyklicznych szkoleniach obejmujących wszystkie obszary dostępności – widzenie, słyszenie, czucie, rozumienie i poruszanie się – tak aby każdy etap kontaktu z instytucją charakteryzował się wysokim poziomem profesjonalizmu i bezpieczeństwa. Działania te będą realizowane niezależnie od otrzymania środków grantowych PUK.

Rozwój materiałów i narzędzi dostępnościowych.

Muzeum wprowadzi jednolity standard przygotowywania treści w formatach dostępnych, obejmujących audiodeskrypcję, napisy, tłumaczenia PJM, publikacje w prostym języku, w tekście łatwym do czytania i rozumienia oraz w dużym druku. Równolegle rozwijane będą narzędzia technologiczne, takie jak pętle indukcyjne, audioprzewodniki czy aplikacje mobilne zgodne z obowiązującymi standardami WCAG. Działania te obejmą obszary widzenia, słyszenia, rozumienia i czucia, a ich realizacja wpisze się w etapy planowania wizyty, odbioru treści i ewaluacji. Działanie jest kontynuacją działań krótkoterminowych i jest zależne od otrzymania środków grantowych.

Wydarzenia kulturalne i edukacyjne projektowane zgodnie z zasadami uniwersalnego projektowania.

Muzeum zadba o przewidywalny przebieg spotkań, możliwość elastycznego zwiedzania, dostęp do stref wyciszenia oraz różnorodne formaty treści – od napisów i tłumaczeń PJM po audiodeskrypcję i tekst łatwy do czytania i rozumienia. Rozwiązania te będą włączane w proces doświadczenia wydarzenia i obejmą wszystkie obszary dostępności. Ich planowanie odbywać się będzie we współpracy z organizacjami społecznymi, co zagwarantuje zgodność

oferty z realnymi potrzebami odbiorców. Działanie jest kontynuacją działań krótkoterminowych i jest zależne od otrzymania środków grantowych.

Dostępność cyfrowa.

Muzeum uruchomi nową stronę internetową spełniającą standard WCAG, a wszystkie materiały online będą przygotowywane w formie dostępnej. Pliki PDF zostaną prawidłowo tagowane, grafiki i zdjęcia uzupełnione o alternatywne opisy, a treści audiowizualne o napisy, transkrypcje i audiodeskrypcję. Obszary widzenia, słyszenia i rozumienia znajdą tu zastosowanie na etapie planowania wizyty i pozyskiwania informacji. Działania te będą realizowane niezależnie od otrzymania środków grantowych PUK.

Systematyczna ewaluacja i współpraca z partnerami społecznymi.

Muzeum wprowadzi cykliczne badania satysfakcji prowadzone w prostych i dostępnych formatach oraz rozwinie współpracę z organizacjami, szkołami i instytucjami działającymi na rzecz osób ze szczególnymi potrzebami. Działania te obejmą wszystkie obszary dostępności i będą realizowane na etapie ewaluacji i utrzymywania relacji z publicznością. Działanie jest kontynuacją działań krótkoterminowych i jest zależne od otrzymania środków grantowych.

Opis tego, jakie znaczenie dla realizacji celów krótkoterminowego i długoterminowego będzie miało ewentualne uzyskanie grantu. Limit słów: maksymalnie 500.

Uzyskanie grantu w ramach II etapu projektu będzie miało kluczowe znaczenie dla tempa, zakresu i jakości wprowadzanych zmian w Muzeum Zamoyskich w Kozłowie. W perspektywie krótkoterminowej, do końca 2026 roku, środki grantowe umożliwią realizację najbardziej kosztownych i specjalistycznych działań, których instytucja nie byłaby w stanie sfinansować samodzielnie. Dzięki grantowi możliwe będzie przeprowadzenie pełnych audytów architektonicznych i informacyjno-komunikacyjnych, które pozwolą precyzyjnie zdiagnozować bariery i zaplanować dalsze działania. Pozwoli to przede wszystkim opracowania i wdrożenia spójnego systemu informacji i komunikacji przestrzennej, obejmującego kontrastowe tablice, ujednolicone piktogramy, mapy tyflograficzne i znaczniki dźwiękowe.

Środki zewnętrzne pozwolą na zakup nowoczesnych narzędzi wspierających odbiór treści: pętli indukcyjnych, tabletów i monitorów na ekspozycjach oraz specjalistycznego sprzętu ewakuacyjnego. Istotnym obszarem będzie również komfort sensoryczny i bezpieczeństwo – grant umożliwi adaptację łazienki na komfortkę dla dorosłych, utworzenie pokoju wyciszeń oraz przygotowanie mapy sensorycznej. Dodatkowo zapewni finansowanie profesjonalnych usług, takich jak tłumaczenia na Polski Język Migowy i audiodeskrypcja wydarzeń kulturalnych. Dzięki temu muzeum będzie mogło zrealizować pełny katalog celów krótkoterminowych, a nie tylko ich podstawowy zakres wynikający z możliwości finansowych instytucji.

W perspektywie długoterminowej, do 2030 roku, muzeum będzie kontynuować rozwijanie działań rozpoczętych w pierwszym etapie. Proces ten opierać się będzie przede wszystkim na środkach własnych, co oznacza, że zmiany będą wdrażane w sposób stopniowy i w ograniczonej skali, ale z zachowaniem konsekwencji i wyznaczonego kierunku rozwoju.

Najważniejszym priorytetem stanie się rozwój kompetencji pracowników. Regularne szkolenia obejmą komunikację i obsługę osób o szczególnych potrzebach, stosowanie prostego języka, tekstu łatwego do czytania i zrozumienia oraz podstaw Polskiego Języka Migowego.

Równolegle opracowywane i aktualizowane będą procedury wewnętrzne, w tym dotyczące ewakuacji i bezpieczeństwa osób ze szczególnymi potrzebami, tak aby muzeum było przygotowane do reagowania w sytuacjach kryzysowych zgodnie z dobrymi praktykami.

Kolejnym obszarem będzie rozwój współpracy z partnerami społecznymi – organizacjami pozarządowymi, szkołami i klubami seniora. Konsultacje i testowanie nowych rozwiązań pozwolą lepiej dopasować ofertę do potrzeb odbiorców i stopniowo podnosić jej jakość. W kolejnych latach muzeum planuje także sukcesywne poszerzanie oferty wydarzeń o elementy dostępnościowe. Nawet w ograniczonym zakresie każde wydarzenie będzie wyposażane w rozwiązania wspierające odbiór, takie jak przewidywalna narracja, materiały w dużym druku czy alternatywne pomoce sensoryczne. Równolegle do tych działań, niezależnie od pozyskania środków grantowych, będą prowadzone prace mające na celu montaż windy w pałacu.

Działania te uzależnione są od badań konstrukcyjnych budynku i decyzji konserwatora zabytków.

Podsumowując, grant jest warunkiem pełnej realizacji zarówno celów krótkoterminowych, jak i długoterminowych. W krótszej perspektywie umożliwi wdrożenie rozwiązań

Fundusze Europejskie
dla Rozwoju Społecznego

Rzeczpospolita
Polska

Dofinansowane przez
Unię Europejską

technologicznych, architektonicznych i organizacyjnych, które przełożą się na realną poprawę jakości wizyty dla osób z niepełnosprawnościami i seniorów. W dłuższej perspektywie pozwoli zbudować trwały system dostępności obejmujący wszystkie obszary: widzenie, słyszenie, czucie, rozumienie i poruszanie się. Dzięki temu muzeum stanie się instytucją w pełni dostępną, bezpieczną i przyjazną, w której oferta kulturalna odpowiada na realne potrzeby odbiorców.